

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1285/2013
19.11.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужилаца Б.Ј. из Д.В. и други, чији је пуномоћник С.А., адвокат из Н., против тужене Републике Србије – Министарства одбране – ВП 1097 Ниш и ВП 1410 Ниш, коју заступа Дирекција за имовинско-правне послове, Одељење у Нишу, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 1511/13 од 10.07.2013. године, у седници одржаној 19.11.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Нишу 1511/13 од 10.07.2013. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П 2020/09 од 02.04.2013. године, одбијен је предлог тужилаца за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Општинског суда у Нишу П 2020/09 од 04.09.2009. године.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж 1511/13 од 10.07.2013. године одбијена је жалба тужилаца и потврђено првостепено решење.

Против решења другостепеног суда тужиоци су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Пресудом Општинског суда у Нишу П 2020/09 од 04.09.2009. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Нишу Гж 4047/10 од 02.12.2010. године, одбијени су тужбени захтеви тужилаца, којима су тражили да се обавезе тужена да им исплати појединачне износе, на име дневница за учешће у рату током 1999. године.

Тужиоци су поднеском од 17.01.2013. године, ставили предлог за понављање поступка, у смислу члана 426. став 1. тачка 11. и 12. ЗПП, указујући на одлуку Европског суда за људска права број 17153/11 од 28.08.2012. године, у предмету Вучковић и други против Републике Србије, као и на одлуке Уставног суда Уж 286/11 од 28.12.2012. године, Уж 2156/11 од 05.12.2012. године, Уж 3946/11 од 09.01.2013. године и Уж 1171/11 од 19.12.2012. године, донетим по уставним жалбама, између осталих и овде тужилаца, којима је утврђено да је подносиоцима уставних жалби повређено право на једнаку заштиту права пред судовима, налазећи да су наведене одлуке од утицаја на доношење повољније одлуке за тужиоце у овој правној ствари.

Побијаним решењем, одбијен је предлог тужилаца за понављање поступка, уз закључак суда да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 426. став 1. тачка 11. и 12. ЗПП.

Према стању на коме је заснована побијана одлука, правноснажном пресудом Општинског суда у Нишу одбијен је захтев тужилаца за исплату ратних дневница, за учешће у рату за време НАТО агресије 1999. године, јер је наступила застарелост ових потраживања. Одлучујући по уставној жалби овде тужилаца, Уставни суд у својој одлуци, Уж-1170/2011 од 22.11.2012. године, наводи да достављеним одлукама Округног суда у Београду јесте одлучено на другачији начин, тако што је усвојен захтев тужилаца – ратних резервиста и обавезана тужена Република Србија да им исплати дневнице за период у коме су били ангажовани на одбрани земље у истом периоду, па на тај начин јесте повређено право подносилаца уставне жалбе (овде тужилаца) на једнаку правну заштиту пред судовима. Међутим, даље је оценио да оспореном одлуком Вишег суда у Нишу, којом је одлучено о захтеву тужилаца (одбијени захтеви), материјално право није примењено на штету подносилаца уставне жалбе (тужилаца у овој правној ствари), јер је оспорена одлука заснована на уставноправно прихватљивој примени меродавног права, због чега Уставни суд и налази да објављивање одлуке тог суда у „Службеном гласнику Републике Србије“ представља правичан вид задовољења подносилаца уставне жалбе, за утврђену повреду права на једнаку правну заштиту пред судовима.

Уставни суд је у својој одлуци изнео став да Европски суд за људска права у Стразбуру, својом одлуком у предмету Вучковић и други против Србије, јесте утврдио повреду права на забрану дискриминације из члана 14 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, у вези са чланом 1 Протокола 1 уз Европску конвенцију, али из другачијих разлога од разлога наведених у наводима уставне жалбе, због чега је у том делу уставна жалба одбачена.

Међутим, одлучујући о правилности побијане одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду и да је Велико веће Европског суда за људска права,

поступајући у другом степену, 25.03.2014. године, објавило одлуку којом је закључено да подносиоци представке у том предмету, нису искористили све правне лекове које су имали на располагању, због чега Европски суд није разматрао основаност притужби подносилаца притужби.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује на погрешну примену права приликом одлучивања о предлогу за понављање поступка.

Наиме, чланом 426. ЗПП, прописано је да се правноснажно завршени поступак, на предлог странке може поновити, ако стекне могућност да употреби одлуку Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права (став 1. тачка 11.), или ако је Уставни суд, у поступку по уставној жалби, утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајамчене Уставом, у парничном поступку, а то је могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке (тачка 12. овог става).

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да правилно нижестепени судови налазе да у конкретном случају нису испуњени услови за понављање правноснажно окончаног поступка, којим су њихови захтеви за исплату ратних дневница одбијени, јер понављањем поступка на основу одлука Уставног суда и Европског суда за људска права у Стразбуру - на које се тужиоци позвају у свом предлогу, не би утицале на доношење повољније одлуке за њих.

Наиме, одлука Европског суда за људска права, у предмету Вучковић и други против Србије, поред тога што се заснива на другачијим разлозима и чињеничном стању од оног на коме тужиоци заснивају свој тужбени захтев, као и предлог за понављање поступка, измењена је одлуком Великог већа тог суда тако да се не разматра основаност притужби, из чега јасно произлази да није наступио услов за понављање поступка, предвиђен чланом 426. став 1. тачка 11. ЗПП.

Одлуком Уставног суда, којом је одлучено по уставној жалби овде тужилаца, као подносилаца уставне жалбе, јесте утврђено да им је повређено право на једнаку правну заштиту пред судовима. Међутим, сама чињеница о утврђеној повреди права зајемченог Уставом РС, не значи и да је наступио основ за понављање поступка по овом основу, с обзиром да истом одлуком Уставни суд даље налази да је оспореном пресудом Вишег суда у Нишу, донетом у поступку чије се понављање овде тражи, правилно примењено меродавно материјално право (због чега је и оцењено да објављивање одлуке Уставног суда представља правичан вид задовољења подносилаца уставне жалбе-овде тужилаца).

Дакле из саме одлуке Уставног суда, на коју се тужиоци позивају, као основ за понављање поступка, произлази да је правноснажна одлука, којом су одбијени њихови захтеви за исплату ратних дневница, донета уз правилну примену материјалног права. Имајући ово у виду Врховни касациони суд налази да чињеница што је Уставни суд, у поступку по уставној жалби, утврдио повреду права овде тужилаца на једнаку правну заштиту пред судовима, не би утицала на доношење повољније одлуке у поновљеном поступку, управо из разлога што је у поступку чије се понављање тражи правноснажна одлука донета уз правилну

примену материјалног права. На овај начин нису испуњени ни услови из члана 426. став 1. тачка 12. ЗПП, а што и предлог тужилаца за понављање поступка чини неоснованим, па је као такав, правилно одбијен.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**